

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Мигаленко Любові Віталіївни щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 38 Кодексу законів про працю України, статті 172 Кримінального кодексу України

м. К и ї в
19 червня 2002 року
№ 40-у/2002

Справа № 2-37/2002

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Скоморохи Віктора Єгоровича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Іваценка Володимира Івановича,
Козюбри Миколи Івановича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича – суддя-доповідач,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Мигаленко Любові Віталіївни щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 38 Кодексу законів про працю України, статті 172 Кримінального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Селівона М.Ф. та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. Громадянка Мигаленко Л.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 38 Кодексу законів про працю України, статті 172 Кримінального кодексу України, оскільки вважає, що суди загальної юрисдикції, органи прокуратури, до яких вона зверталася, у своїх рішеннях неоднозначно застосовують положення зазначених законів. Це призвело, на думку суб'єкта права на конституційне звернення, до порушення його конституційних прав.

2. Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних звернень (подань) Ухвалою від 28 травня 2002 року відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією та Законом України “Про Конституційний Суд України”; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Громадянка Мигаленко Л.В. з 1 вересня 1995 року працювала на Черкаському СП “Італьяно в Україні, ЛТД” оператором лінії розливу. З 29 березня 1997 року перебувала у відпустці для догляду за дитиною. Після закінчення відпустки 29 березня 2000 року прибула на підприємство, але до виконання обов'язків оператора лінії розливу не приступила. 5 квітня того ж року звернулася до керівництва підприємства із заявою про розірвання трудового договору за власним бажанням відповідно до частини третьої статті 38 Кодексу законів про працю України – у зв'язку з невиконанням власником чи уповноваженим ним органом законодавства про працю, умов колективного чи трудового договору. При цьому, посилаючись на статтю 44 Кодексу законів про працю України, просила виплатити їй вихідну допомогу в розмірі тримісячного середнього заробітку.

Після відмови роботодавця розірвати трудовий договір з таких підстав Мигаленко Л.В. у квітні 2000 року звернулася до

Придніпровського районного суду міста Черкаси із позовною заявою, в якій просила зобов'язати відповідача – СП “Італьяно в Україні, ЛТД” – звільнити її з роботи на підставі частини третьої статті 38 Кодексу законів про працю України та стягнути грошові кошти за час вимушеного прогулу. 16 березня 2001 року Придніпровський районний суд міста Черкаси позовні вимоги заявниці залишив без задоволення.

Судова колегія в цивільних справах Черкаського обласного суду касаційну скаргу Мигаленко Л.В. на рішення районного суду задовольнила – рішення Придніпровського районного суду міста Черкаси скасувала. 27 серпня 2001 року у заяві до Придніпровського районного суду міста Черкаси позивач просила змінити предмет позову і викласти його в такій редакції: “Про розрив трудового договору з СП “Італьяно в Україні, ЛТД” з ініціативи працівника та притягнення уповноваженого власником органу до відповідальності за затримку розрахунку та видачі трудової книжки”.

Придніпровський районний суд міста Черкаси 16 січня 2002 року, визнавши вимоги позивача необгрунтованими, вдруге відмовив Мигаленко Л.В. у задоволенні її вимог. Судова палата в цивільних справах апеляційного суду Черкаської області, розглянувши апеляційну скаргу заявниці на рішення Придніпровського районного суду, зазначила, зокрема, що суд першої інстанції, не встановивши порушень трудових прав, за захистом яких звернулась до суду Мигаленко Л.В., виніс правильне рішення. Ухвалою цієї Судової палати від 24 травня цього року апеляційну скаргу відхилено, а рішення Придніпровського районного суду від 16 січня 2002 року залишено без змін.

Заяви Мигаленко Л.В. щодо порушення проти посадових осіб СП “Італьяно в Україні, ЛТД” кримінальної справи за статтею 172 Кримінального кодексу України – грубе порушення законодавства про працю – розглядались в органах прокуратури. Зокрема, 14 листопада 2001 року прокурор Черкаського району Черкаської області, розглянувши скаргу на постанову слідчого прокуратури цього району, повідомив заявницю, що підстав для скасування постанови слідчого про відмову в порушенні кримінальної справи на дії посадових осіб СП “Італьяно в Україні, ЛТД” не вбачається.

Не погодившись із цим рішенням, Мигаленко Л.В. звернулась зі скаргою на постанову слідчого прокуратури до Придніпровського районного суду міста Черкаси, який 28 листопада 2001 року скасував постанову слідчого прокуратури Черкаського району Черкаської області від 2 листопада 2001 року про відмову в порушенні кримінальної справи за заявою Мигаленко Л.В. про притягнення до

кримінальної відповідальності посадових осіб СП “Італьяно в Україні, ЛТД”, а матеріали надіслав прокурору Черкаського району для додаткової перевірки.

4. Відповідно до статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Однак у матеріалах справи факти неоднозначного застосування судами України, іншими органами державної влади перелічених автором звернення положень статей Кодексу законів про працю України, Кримінального кодексу України відсутні. Скасовані апеляційною інстанцією рішення районного суду від 16 березня 2001 року про відмову у задоволенні позовних вимог Мигаленко Л.В. та постанова судді місцевого суду Придніпровського району міста Черкаси про скасування постанови слідчого прокуратури Черкаського району Черкаської області про відмову в порушенні кримінальної справи щодо притягнення посадових осіб СП “Італьяно в Україні, ЛТД” до кримінальної відповідальності не свідчать про неоднозначне застосування положень законів України, згаданих у конституційному зверненні.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Мигаленко Любові Віталіївни щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 38 Кодексу законів про працю України, статті 172 Кримінального кодексу України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим

Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України”.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ